

Τὸ μικρὸ τὸ γαιδουράκι | εἶναι πάντα πουλαράκι (ὅτι ὁ μικρόσωμος φαίνεται πάντοτε νέος) Πάρ.—Γνωμ. Τὸ γαδουράκι 'ς τὸ βουνὸ ποφᾶ, μ' ἢ ζημιὰ ἔρκεται 'ς τὸ σπῖτι Ρόδ. Συνών. γαιδουράκος, γαιδουρέλλι, γαιδουρίδι, γαιδουρίτσος, γαιδουροπούλλι, *γαιδουροπούλλον, γαιδουρούδι, γαιδουρούλλι. Πβ. γαιδουροπούλλάκι, γαιδουροπούλλ'αρο. 2) Μία τῶν πλευρῶν τοῦ ἀστραγάλου ἐν παιδιᾷ Πελοπν. (Μαντίν.) Συνών. γάιδαρος 14.

γαιδούρακλος ὁ, πολλαχ. Θηλ. γαιδουράκλα πολλαχ. γαουράκλα Κῶς.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. γαιδούρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ακλος, δι' ἣν ἰδ. - ακλας.

Μέγας ὄνος.

γαιδουράκος ὁ, πολλαχ. γαιδαράκος Εὐβ. (*Ακρ.) Πελοπν. (Ἀνδροῦς. Λάστ. Μάν. Ὀλυμπ.) κ. ἄ.

*Υποκορ. τοῦ οὐσ. γαιδούρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - άκος. Τὸ γαιδαράκος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ γάιδαρος.

Γαιδουράκι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

*Εἶσι γελᾶν τὸ γαιδαράκο | καὶ τοῦ φοροῦν τὸ σαμαράκο Λάστ.

γαιδουράλιπας ὁ, Εὐβ. (Κουρ.)

*Εκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ἄλιπας.

Γῆ ἀργιλλώδης καὶ σκληρά, ὅπου δὲν φυτρώνει τίποτε.

γαιδουραναθρεμμένος ἐπίθ. σύνηθ. γααρνεθρεμ-μένος Κῶς.

*Εκ τῶν ἐπίθ. γαιδούρι καὶ ἀναθρεμμένος μετοχ. τοῦ ρ. ἀναθρέφω.

*Ὁ ἔχων ἀνατροφὴν οἶονε γαϊδάρου, γαιδουράνθρωπος, ὁ ἰδ.: Εὐτός *ἐν εἶναι-ν-ᾄθ-θροπος, εἶναι-ν-γααρνεθρεμ-μένος Κῶς.

γαιδουράνθρωπος ὁ, κοιν. γαιδουράνθρωπους βόρ. ἰδιώμ. γααράνθρωπος Κάρι.

*Εκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ἄνθρωπος.

*Ἀνθρωπος χωρὶς ἀνατροφὴν ἔχων βαναύσους καὶ ἀγροίκους τρόπους, σκαιός, χυδαῖος: Φρ. Εἶναι κί ἄνθρωποι βασιλάνθρωποι, εἶναι καὶ οἱ γαιδουράνθρωποι ἄγν. τόπ. Συνών. γαϊδαράτσος 2, γάιδαρος Β3, γαιδούρακας, γαιδουραναθρεμμένος, γαιδουραράς, γαιδουράς, γαιδούρι 5.

γαιδουράπι τό, ἁμάρτ. γαιδουράπ' Πόντ. (Τραπ.)

*Εκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄπιον.

Εἶδος μεγάλου ἀπίου (οὕτως ὀνομασθέντος διὰ τὸ μέγεθος).

γαιδουραπιδεᾶ ἡ, ἁμάρτ. γαιδαραπιδεᾶ Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

*Εκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ἀπιδεᾶ.

*Ἀπιδεᾶ παράγουσα μεγάλους καρπούς. Συνών. κολοκυνθαπιδεᾶ.

γαιδουράπιδο τό, ἁμάρτ. γαουράπιο Κύπρ. γαιδαρόπιδο *Ηπ. (Χιμάρι.)

*Εκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ἀπίδι.

1) *Ὁ καρπὸς τοῦ γαιδουραπιού, ὁ ἰδ., Κύπρ. 2) Μεγάλο ἀπίδι *Ηπ. (Χιμάρι.)

***γαιδουράπης** ὁ, γαουράπ-πης Κύπρ.

*Εκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ *ἄπης.

*Ἀπιδεᾶ παράγουσα εὐτελῆ ἀπίδια.

γαιδουραπ-πάριν τό, Κύπρ. γαδουραπ-πάριν Κύπρ. *Εκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ἀπ-πάριν, δι' ὃ ἰδ. ἰπ-πάριν.

Γαιδουράπ-παρος, ὁ ἰδ.

γαιδουράπ-παρος ὁ, Κύπρ. γαουράπ-παρος Κύπρ. *Εκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ἄπ-παρος, δι' ὃ ἰδ. ἰπ-παρος.

*Ἴππος ἐπιβήτωρ θηλείας ὄνου.

γαιδουραράς ὁ, Κρήτ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. γαιδούρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - αράς.

1) Μέγας ὄνος. 2) Γαιδουράνθρωπος, ὁ ἰδ.

γαιδουράς ὁ, Κρήτ. Πόντ. (Κοτύωρ. κ. ἄ.) γαϊδράς Πόντ. γαδράς Θράκ. *αδουράς Νάξ. (*Ἀπύρανθ.) γάιδουρας Πόντ. (*Οφ.) Πληθ. γαιδουράντ' Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ.) γαϊδουράντ' Πόντ. (Σάντ.) γαϊδιδράντ' Πόντ. (Χαλδ.)

*Εκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τῆς καταλ. - ας. Τὸ γαϊδιδράς διὰ τὸ γαϊδίρι παρὰ τὸ γαιδούρι. Διὰ τὸν πληθ. γαϊδουράντ' ἐκ τοῦ γαϊδουράντοι ἰδ. ἀλογάς.

1) *Ὀνηλάτης Πόντ. (Κοτύωρ. Κρώμν. *Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Παροιμ. Οὗς νὰ εὐρήκωμε τὸν ἀλογᾶν, καλκεύωμε τὸν γαϊδουράν (ὥσπου νὰ βροῦμε τὸν ἀλογᾶ, καβαλλικεύωμε τὸν γαϊδουρά, ὅτι πρέπει ν' ἀρκούμεθα εἰς ὃ, τι ἔχομεν προσπαθοῦντες πάντοτε νὰ βελτιώσωμεν τὴν τύχην) Κοτύωρ. *Ἀλογάντ' ἐστάθαν κ' οἱ γαϊδιδράντ' ἐφτέρνιζαν (στάθηκαν οἱ ἀλογᾶδες κ' οἱ γαϊδουριάριδες ἐκάλπαζαν, ἐπὶ τῶν παρ' ἐλπίδα ὑπερβουδοκιομούντων τοὺς ὑπερτέρους των) Χαλδ. Συνών. γαϊδουριάρις, *γαϊδουροκράχτης, γαϊδουρολάτης. *Η λ. καὶ παρων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γαϊδουράς Κύθηρ. Μύκ. Γαδουράς Ἰων. (Κρήν.) *Ἀδουράς Νάξ. (*Ἀπύρανθ.) καὶ τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γαϊδουράς Πελοπν. (Καλάμ.) Γαδουράς Κύπρ. Ρόδ. Γαουράς Κύπρ. Γαδράς Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Γαδράς Χίος.

β) Μετων. γαϊδουράνθρωπος, ὁ ἰδ., Νάξ. (*Ἀπύρανθ.)

3) Μέγας κοχλίας Θράκ. 4) Εἶδος σταφυλῆς Κρήτ.

γαιδουραφάνα ἡ, Πελοπν. (Μεσσ. Παππούλ. Τριφυλ.) γαϊδουροφάνα Πελοπν. (Καρ.)

*Εκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ἀφάνα.

Τὸ φυτὸν φλομῖς ἢ θαμνώδης (phlomis fruticosa) τοῦ γένους τῆς φλομίδος τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (labiatae). Συνών. ἀγκαραθεᾶ 2, γαϊδουρόσφακα.

γαιδουράφτης ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. γαδουράφτης Νάξ. (Φιλότ.) γααρόφτης Κῶς γαουρόφτης Κύπρ.

*Εκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ἀφτί.

1) *Ὁ ἔχων μεγάλα ὦτα Κύπρ. Κῶς — Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφταράς 1. 2) Οὐς., τὸ ζῷον λαγός Νάξ. (Φιλότ.)

γαιδουραχηβάδα ἡ, ἁμάρτ. γαιδουραχημάδα Κρήτ.

*Εκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ ἀχηβάδα.

Τὸ φυτὸν ἐχινόπους ὁ ἀκανθόκλαδος τοῦ γένους τοῦ ἐχινόποδος (genista) τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν (papilionaceae), εὐχαρίστως τρωγόμενον ὑπὸ τῶν ὄνων: *Ἄσμ.

Σε ἀγαπᾷ ὡς ἀγαπᾷ ἡ κάδια τῇ φυλλάδα, ὡς ἀγαπᾷ ὁ γάιδαρος τῇ γαιδουραχημάδα (φυλλάδα = λάχανον) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀχινοπόδι.

γαιδουρέα ἡ, Πελοπν. (Λεῦκτρ.) Πόντ. γαϊδουρέα Δ. Κρήτ. γαδουρέα Ἀμοργ. Θήρ. Ἰμβρ. Λήμν. Νάξ.

Φολέγ. κ. ἄ. ἄδουρῆα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαουρὰ Κάμπ. Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έα, δι' ἣν ἰδ. -εἶα.

1) Φορτίον ὅσον δύναται νὰ φέρῃ ὁ ὄνος Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Λεῦκτρ.) Ρόδ. κ. ἄ. Συνών. γαιδουροφόρτι. 2) Δέρμα ὄνου Δ. Κρήτ. Λήμν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. γαιδουροπέτσι, γαιδουροπροβεῖα, γαιδουροτόμαρο. 3) Κρέας ὄνου Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

4) Ὅσμὴ ὄνου Δ. Κρήτ. Πόντ. 5) Εἶδος δαιμασκῆνου μὲ χονδρὸν μελανὸν φλοιὸν Ἰμβρ. 6) Εἶδος σταφυλῆς Ἀμοργ. Θήρ. Κάμπ. Νάξ. Φολέγ. κ. ἄ.

γαιδουρέλλι τό, Θεσσ. (Πήλ.) γαιδουρέλλ' Λέσβ. (Μανταμάδ.) γαδουρέλλ' Κυδων. Λέσβ. Λήμν. γαδαρέλλι Θράκ. γαδαρέλλ' Εὐβ. (Ἀκρ.) γαδαρέλλ' Θράκ. (Αἰν. Μαρών.) γαδαῖελλ' Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έλλι. Τὸ γαδαρέλλι - γαδαρέλλι κατ' ἐπίδρασιν τοῦ γάιδαρος.

Μικρὸς ὄνος, ὀνάριον ἔνθ' ἄν: Παροιμ. "Ὅποιον δὲ μπουρεῖ νὰ δειρ' τοῦ γαδουρέλλ' δέρν' τοῦ σαμαρέλλ' (ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου νὰ τιμωρήσῃ τὸν πραγματικῶς ἔνοχον καὶ ἀντ' αὐτοῦ τιμωροῦντος ἀθῶον) Μανταμάδ. || Αἰνιγμ.

"Ἐνα μαῦρον γαδουρέλλ' | τὸν γιὰλὸ γιὰλὸ παγαίρ' (ὁ ἀχινὸς) Λήμν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαιδουράκι.

γαιδουρέλλος ὁ, ἀμάρτ. γαδαρέλλους Εὐβ. (Ἀκρ.) Θηλ. γαδουρέλλα Λέσβ. γαδαρέλλα Θράκ. (Μαρών.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδουρέλλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ος κατὰ τύπ. μεγεθυντικόν.

Μικρόσωμος ὄνος.

γαιδουρένιος ἐπίθ. πολλαχ. γαδαρένιος Μεγίστ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος.

Ὁ εἰς ὄνον ἀρμόζων: Γαιδουρένια μοῦτρα. Πβ. γαιδουρήσιος, γαιδουρινός, γαιδουρίτικος, γαιδουρίτσινος.

γαιδουρεύω Πόντ. γαιδιεύω Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδούρι, παρ' δ καὶ γαιδίρι.

Φέρομαι κατὰ τρόπον ἀγροῖκον, ἐπιδεικνύω βαναύσους καὶ σκαιοὺς τρόπους. Συνών. γαιδουρίζω 1, γαιδουροβαστῶ, γαιδουροφέρνω.

γαιδουρήσιος ἐπίθ. σύνηθ. γαιδουρήσιος Πελοπ. (Τρίκκ. κ. ἄ.) γαιδουρήσιους βόρ. ἰδιώμ. γαιδ'ρήσιους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ. γαδουρήσιος Νάξ. (Γαλανᾶδ.) κ. ἄ. γαδουρέσιος Πόντ. (Σινώπ.) ἄδουρήσιος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαδαρήσιος Κῶς γαουρήσιος Κῶς ἄδαρήσιος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἄδουρήσιος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος. Ὁ τύπ. γαδαρήσιος ἐκ τοῦ ἀμάρτ. μεταβατικοῦ τύπ. γαδαρήσιος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ γάιδαρος.

1) Ὁ ἐξ ὄνου προερχόμενος σύνηθ.: Γαιδουρήσιο γάλα - κρέας - τομάρι κττ. β) Ὁ ἐξ ὄνου γεννηθεὶς Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ.): Γαδουρήσιο μουλάρι (ἡμίονος ἐκ θηλείας ὄνου) Γαλανᾶδ. 2) Ὁ εἰς ὄνον ἀνήκων Πελοπ. (Τρίκκ.): Γαδουρήσιο φόρτωμα (ὅσον δύναται νὰ φέρῃ ὁ ὄνος). 3) Ὁ εἰς ὄνον ἀρμόζων σύνηθ. καὶ Πόντ. (Σινώπ.): Γαδουρήσιο γινάτι - πείσμα - φέριμο κττ. Γαδουρήσιμα μούρη.

Πβ. γαιδουρένιος, γαδουρινός, γαιδουρίτικος, γαιδουρίτσινος.

γαιδούρι τό, κοιν. γαιδούρ' βόρ. ἰδιώμ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) γαδούρι Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) γαιδούρ' Καππ. (Ἀραβάν. Οὐλαγ.) καιδούρ' Καππ. (Ἀραβάν. Μαλακ. Φλογ.) γαιδούρ' Καππ. (Φερτ.) γαδίρι Καππ. (Φάρας.) γαιδίρι Πόντ. (Χαλδ.) γαδίδι Καππ. (Φάρας.) γαδούριν Κύπρ. γαδούρι Ἰων. (Κρήν.) Κίμωλ. Ρόδ. κ. ἄ. γαδούρ' Θράκ. (Μαρών.) Λέσβ. Σκυρ. κ. ἄ. γαούριν Κύπρ. γαούρι Κῶς Χίος ἄδούρι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαρούδι ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13, 179 γαρούιν Χίος γαδάρι Πελοπ. (Καλάβρυτ.) γαδάρι Καλαβρ. (Μπόβ.) γαδάρ' Θράκ. (Αἰν.) Γενικ. γαδουροῦ Καππ. (Ἀραβάν.)

Τὸ μεσν. οὗς. γαιδούριν. Καὶ ὁ τύπ. γαδούριν μεσν. Τὸ γαρούδι κατὰ μετάθεσιν. Τὸ γαδάρι καὶ μεταγν. Πβ. γάιδαρος.

1) Γάιδαρος 1, ὁ ἰδ., κοιν. καὶ Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Ἀραβάν. Μαλακ. Οὐλαγ. Φάρας. Φερτ.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.): Φρ. Δουλεύει σὰ γαδούρι (ἐπὶ τοῦ ἐργαζομένου ἐπιμόχθως) κοιν. || Παροιμ. Γαδούρι πῆγε, γάιδαρος γύρισε (ἐπὶ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος ἂν καὶ ἐξενιτεύθῃ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀγροῖκος) Πελοπ. (Κλουτσινοχ.) Τὸνε βάλανε 'ς τὸ γαδούρι (τὸν κατήσχυναν δημοσίᾳ) Πελοπ. Τὸν ἔχ' γαδούρ' κι ἄλογο (ἐπὶ τοῦ ἐπιφορτίζοντός τινα μὲ πᾶσαν ἐργασίαν χωρὶς καὶ νὰ τὸν ἀμείβῃ ἀναλόγως) Θράκ. Σὰ γαδούρ' μι σέλλα (ἐπὶ τοῦ φοροῦντος ἔνδυμα μὴ ἀρμόζον εἰς αὐτόν) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Τὸν γαδούρ' ὅσου νὰ τοῦ δειρ' ἀνάγ' δὲν ἔχ' (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀναισθήτου καὶ ἀδιαντρόπου ἀδιαφοροῦντος διὰ τὰς γινομένας εἰς αὐτόν παρατηρήσεις ἢ ἐπιτιμήσεις) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

2) Ὑποστήριγμα βαστάζον ἐπιτιθέμενον βάρος Σύμ.

3) Παιδιά Στερελλ. (Λαμ.) 4) Ἐπιθετικ., ἄνοστος εἰς τὴν γεῦσιν Πελοπ. (Ἀρκαδ.): Τὸ φαεῖ εἶναι γαδούρι.

5) Μετων. ἀνθρωπος ἀγενής, ἀγροῖκος, βάνανσος κοιν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαδουράνθρωπος. Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. Κρήτ.

γαιδουριά ἡ, κοιν. γαδουριά Ἀμοργ. Θήρ. Ἰμβρ. Κυδων. Νάξ. κ. ἄ. γαιδουριά Δ. Κρήτ. γαδουριά Κῶς Τήλ. ἄδουριά Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γαουριά Κάμπ. Κάσ. γαδουριά Δ. Κρήτ. γαουριά Κύπρ. γαουριζιά Κῶς.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδούρι καὶ τῆς καταλ. ἰά. Τὸ γαιδουριεῖ ἐκ τοῦ τύπ. γαδουριεῖα, ὁ κατὰ τὰ εἰς -εἶα, -εἶα δηλωτικὰ φορτίου, μέτρου, πληγῆς κττ.

Ι) Ἡ κόπρος τοῦ ὄνου Κάμπ. Κάσ. Κύπρ. Κῶς Τήλ. κ. ἄ. ΙΙ) Ἀπρέπεια, βαναυσότης, χυδαιότης. Συνών. ἀγένεια, ἀνανθρωπιά, ἀρκουδιά, γαδουριλίκι, γαδουροσύνη, *γαδουροτότη, γουρουνιά, χωριαιτιά, ἀντίθ. εὐγένεια.

* **γαδουριακός** ἐπίθ. γαδουριακός Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιακός.

1) Ὁ ἀρμόζων εἰς ὄνον, ἀπρεπής, χονδροειδής. 2) Μεγαλύτερος τοῦ συνήθους: Γαδουριακὸν ποταμὸν (ποδάρι)

3) Οὐδ. οὗς., μέγα πέος.

γαδουριάρις ὁ, σύνηθ. γαδουριάρις βόρ. ἰδιώμ. γαδουριάρις Χίος κ. ἄ. Οὐδ. πληθ. γαδουριάρικα τά, Σκυρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

1) Ὁνηλάτης σύνηθ.: Παροιμ. Ἄλλα λογαριάζει ὁ γάιδαρος κι ἄλλα ὁ γαδουριάρις (ὅτι ὁ ὑφιστάμενος δὲν ἔχει ἰδικὴν του θέλησιν) πολλαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαδου-

